

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 255/05-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. D., bytom S., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 17, čl. 35 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2 T 12/96 a jemu predchádzajúcim konaním a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. D. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2005 doručená sťažnosť Ing. J. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 17, čl. 35

ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 12/96.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Rozsudkom Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi zo dňa 6. 5. 1996 sp. zn. 2 T 12/96-175 bol som odsúdený na 16 mesiacov odňatia slobody podľa § 250 ods. 2 TZ a zákazu obchodnej činnosti podnikania v trvaní dvoch rokov podľa § 49 ods. 1 TZ z dôvodu, že na škodu cudzieho majetku š. p. F. S. som seba obohatil tým, že som v lehote splatnosti nezaplatil za tovar vo výške 161.954,- Sk a za tovar pobočky F., š. p. v L. vo výške 91.781,- Sk. (...)

V žiadnom prípade som nikdy nemal podvodný úmysel, ale opačne ústretový, aby výrobky žalobcu F., š. p. S. boli v ponuke na mojich PJ, ak aj v širokom okolí pri zabezpečovaní tovarov mojím autom. Pri výbere tovarov vo F., š. p. v S. a pobočke v L., s prevádzkou firmy a s vedúcou PJ nemal som žiadne pochybnosti o tom, aby za tovar nebolo riadne a včas uhradené.“

Sťažovateľ ďalej poukázal najmä na to, že v jeho trestnej veci nebol v prípravnom konaní vôbec vypočutý a na jeho sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa z 25. októbra 1995, v ktorej poukázal, že v danej veci išlo iba o obchodnú transakciu podľa Obchodného zákonníka a v žiadnom prípade nie o úmyselný trestný čin, nedostal ani žiadnu odpoveď. Za pochybenie orgánov činných v trestnom konaní považuje sťažovateľ aj to, že v trestnom konaní neboli vypočutí ním navrhovaní svedkovia.

K sťažnosti sťažovateľ pripojil kópie opakovaných podnetov na podanie sťažnosti pre porušenie zákona v označenej trestnej veci a tiež kópiu návrhu na obnovu konania.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd „... prikázal uviesť postup vo veci sp. zn. 2 T 12/96 orgánom činným v trestnom konaní do súladu s Ústavou SR a aby bolo vynesené rozhodnutie, že som nevinný“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v § 20 a § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej

lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ požaduje vysloviť porušenie jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 12/96 zo 6. mája 1996, a konaním, ktoré mu predchádzalo. Z informácie okresného súdu z 20. októbra 2005 vyžiadanej ústavným súdom vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 4. júla 1996, t. j. týmto dňom bola trestná vec sťažovateľa právoplatne skončená.

Aj keď sťažovateľ k sťažnosti pripojil podnety na podanie sťažnosti pre porušenie zákona a návrh na obnovu konania v jeho trestnej veci, neprichádza podľa názoru ústavného súdu do úvahy, že by lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy mohla byť v okolnostiach prípadu zachovaná, teda, že by jej plynutie mohlo začať až doručením oznámenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 22. apríla 2005 sťažovateľovi o odložení jeho opakovaného podnetu na podanie sťažnosti pre porušenie zákona. Samotné podanie takéhoto podnetu v prípade, že mu generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nevyhoví, nie je totiž účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej fyzickej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa judikatúry ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 316/04) mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Preto podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž podmienené snahou sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale naplnením skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 209/03).

Rovnako pre uplynutie lehoty na podanie sťažnosti nemá žiaden vplyv to, že sa sťažovateľ návrhom zo 7. mája 2005 domáhal na okresnom súde obnovy konania.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase, keď sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu, t. j. 7. októbra 2005, už uplynula lehota uvedená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre tento typ konania pred ústavným súdom, a preto sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2005